

શ્રી

આત્માનંદ પ્રકાશ

દોહરો.

આત્મવૃત્તિ નિર્મલ કરે, આપે તત્વ વિકાશ;
આત્માને આરામ દે, આત્માનંદ પ્રકાશ.

પુસ્તક ૨ જી. વિક્રમ સંવત ૧૯૬૨—માહ. અંક ૭ મો.

પ્રભુ સ્તુતિ

શાદ્દલવિકીડિત.

જેથી પાપમુગો^૧ પલાયન કરે દૂરે વિલોપી કરી,
નાશે કર્મ^૨ ગજંદ્ર નાદ કરતા જેથી ન આવે ફરી:
જે ગાજે ગુરૂ દેશના રવ^૩ કરી માજ^૪ ન મુકે કદા,
તેવા શ્રી જિન કેશરી ભવતણી ભીતિ વિદારો સદા. ૧

આત્માનંદ પ્રકાશનું આશાષ્ટક.

સગ્ધરા.

જેનોનો નિત્ય થાયે વિજય અતિ ઘણો વિશ્વમાં ધર્મ^૫ ધારી,

૧ પાપરૂપી મુગલા. ૨ કર્મરૂપી હાથી. ૩ શબ્દ. ૪ ધર્મની મર્યાદા.

આત્માનાં પ્રકાશ.

~~~~~

ગાળે ગર્જરવેથી નિરમલ ગગને તત્પ્રતિ ધ્વાન^૧ ભારી;
 આનંદે સંપ જામે અખિલ^૨ જગતના સંધનો એક રંગે,
 આત્માનંદ પ્રકાશ પ્રગટ થઈ ધરે આશ એવી ભ્રમંગે. ૧
 ભાવેથી શ્રાવકોમાં પરમગુરૂતણી ભક્તિનો ભાવ જામે,
 ઈર્ષ્યાને દ્વેષ નિંદા સકલ અવગુણો સઘ તે નાશ પામે;
 ધારીને સંપ સારો જીવ્ય અતિ ધરે જૈન વીરો અભંગે,
 આત્માનંદ પ્રકાશ પ્રગટ થઈ ધરે આશ એવી ભ્રમંગે. ૨
 સ્થાને સ્થાને વિહારી મુનિવર વિચરી ધર્મનો બોધ આપે,
 અજ્ઞાની શ્રાવકોના અબુધ દૃઢયથી સર્વ અજ્ઞાન કાપે;
 સંધાડે સંપ રાખે સકલ મુનિવરો એકતા ધારી અંગે,
 આત્માનંદ પ્રકાશ પ્રગટ થઈ ધરે આશ એવી ભ્રમંગે. ૩
 થાયે શ્રી શ્રાવકોના અગણિત તત્ત્વો વિશ્વવિદ્યા વિલાસી,
 વિદ્વત્તાથી વિકાશે અખિલ અવનિર્મા ધર્મ તેજ પ્રકાશી;
 સદ્વૃત્તેથી સુશોભી સકલ ગુણ ધરી શોભતા સાધુ સંગે,
 આત્માનંદ પ્રકાશ પ્રગટ થઈ ધરે આશ એવી ભ્રમંગે. ૪
 અપૂર્ણ.

वैराग्य — तरंग.

ઇસ તન ધનકી કૌન બડાઇ, દેખત નયનમેં મટી મિલાઇ.
એ રાગ.

શૃંગ વિનાના પુચ્છ વિનાના, માનવ મનશું મોહી રહેવારે. એચ્યાંકણી

૧ પડઁદો. ૨ ખધા.

વૈરાગ્ય-તરંગ.

૧૪૭

- ~~~~~
- જાન્ય સરિતા પુર પલકમાં, તે શું રોટ્ટી શકાય ધડીરે;
 જાન્ય મળી સરિતા સાગરમાં, જાન્યું તારે તેમ મળીરે. શૃંગ. ૧
- આજ કોઈ કોઈ કાલ ચલે, પરજુ દિન માસ છમાસ પછીરે;
 વરસ પચીસ પચાસ પછી પણ, જાન્યું એતો વાત ખરીરે. શૃં. ૨
- ચઢી ચલે ગયે ક્ષીર ચલે ગયે, એકહી પંથકો દોહી ગયે રે;
 પાપ પુન્ય હૈ સખકો સહારા, ધન દારા સખ દૂર રહેરે. શૃં. ૩
- કાળ કોળીઆ સખકો કરતો, સ્થીર ન કોઈ રહીજ શકેરે;
 સ્થિર અવિનાશી આતમરાજ, પ્રકૃતિ વશ સુખ દુઃખ સહેરે. ૪
- હરિહર બ્રહ્માદિક સખ દુનિયા, છોક ચલે ચલે કૃષ્ણ મુરારી;
 નામ ધરાયા નાશ સોપાયા, એસી ભલી તતખીર બનીરે. ૫
- ચેતન ચેતી લે ચિતમાં ચટ, વખત હજુ નથી વીતી ગયોરે;
 જાગ્યો ત્યાંથી સવાર ગણીલે, ગઈ ગુજરી સંભાર નહીરે. શૃ. ૬
- સુક્તિ મારગ મૂઠી ભૂંડા, ભ્રમ જળ મહી શાને ઝંપલાયે;
 કામિની કામ વશે પડી પ્યારા, આતમ બનતું શાને ગુમાવે. ૭
- મેરી માતા, મેરા પિતાઆ, બંધુજન સખ મેરા મેરા;
 કાયા મેરી જાયા મેરી, ધનમાલ હવેલી મેરા મેરા. ૮
- તેરા કયા મૂરખ મન મનવા, ભેદ ન જાણે તેરા મેરા,
 શોચ, વિચાર જરા ચેતનજી, મોહ જળકુ ફેંક દૂરે (અલ્યા) ૯
- કાળ કરાળ પ્રવાહ મહીં, જનમ્યોજ મુખ્યો જસપાર નહીંરે;
 દેહ નવીન નવીન ધર્યા વળી, નવનવલા હુવા માત પિતારે શૃં. ૧૦
- રખડ્યો રઝડ્યો કૈક સ્થળે, દુઃખ સુખ સહ્યાં જીવ કર્મવશેરે;
 તોય ન જ્ઞાન ન જ્ઞાન થયું, ભ્રમ જળ ખરાખર છાઈ રહીરે. ૧૧
- નારી પ્યારી મુકાય પરી કયમ, જીવ જાનસે જોમ લગીરે,

૧૪૮

આત્માનાંદ પ્રતાપ.

છોડયા નિણુ નહી મુક્તિ મિલેગી, કહેત ગયે જિનરાજ હમેરે ૧૨
 માયાકા બંધન બહુ-મોટાં, છોટાં જન શું છોડી શકે રે,
 કર્મરાજ જબ હોત સવારી, જોર ન ચાલે ઔરનકા રે. ૧૩
 ચોગીંદ્ર છૂટે કો મુનીંદ્ર છૂટે, કબી છૂટી શકે જીવહલુકર્મા રે;
 અંતર આત્મ વિકાસ થયા વિણુ, પરપુદ્ગળકા જોર બહારે. ૧૪
 લેના ફકીરી યા દુનિયાદારી, અબ સમજ પડેત કહાંહાં;
 બચ જીવિત જોસ બંધઆ, કયા કરના અબ કયા કરના હાં ૧૫
 ભારી કરી ભગવાન જીજ્ઞાસા, માંહી નાંખી દૂર રહ્યોરી;
 પંથ દિખાયે દો દુનિયામાં, કાંતો ફકીરી કાં ધરખારી શૃંગ-૧૬
 પ્યારી વશ જે પામર પ્રાણી. પરમાત્મ દશાકું કૈસે પિછાણે;
 ખાખરકી ખિસકોલી કદી શું, સાકર કેરા સ્વાદને જાણે. શૃ-૧૭
 ભગત બન્યા હગવા જગ જનને, કૈક પતિંગ ધરામાં ઉઠાવે;
 દૂગે આપ દૂખાડે અવરને, પથ્થર નાત સમાન કહાવે. શૃંગ-૧૮
 પારકે પૈસે કરે દીવાળી, સ્ત્રી સંગે આતિ રંગ ઉઠાવે;
 તોય અહા, ખુબી તારી જમાના, દુનિયા દિવાની શીર ઝુકાવે. ૧૯
 અબ માનવ તું મનન કરીલે, મુક્તિ ગમે તુજને કે કાંશી;
 કાંશી ગમે તો મુક્તિ તજી દે, મુક્તિ ગમે તો ફેંક દે કાંશી. ૨૦
 મોહપ્રિયા ધન વિષય કષાયા, સ્વારથ ધનકો કાંશી સમજલે;
 પરમારથ પ્રભુ ચિંતન નિશ દિન, મુક્તિ માર્ગ સહજ સમજલે. ૨૧
 ધીરે ધીરે કાંશી ઉપ.વિ, અલ્પ કરી પ્રભુ ધ્યાન લગાદે;
 બંધન ઓછાં કરતાં કરતાં, મુક્તિ સુખ કો સહજ મિલાલે- ૨૨
 (તત્વની) વાતાં એક (ત્રિચિત્ર) સુનીલે, તોલ કરીલે બુદ્ધિ તુલામાં;
 પ્રકૃતિ-પુરૂષ-મિલી, દેહ બન્યો આ, પ્રકૃતિ જડને પુરૂષદે આત્મા
 શૃંગ-૨૩

વૈરાગ્ય-તરંગ.

૧૪૯

~~~~~

ગતિ સંસર્તિ સખ દુનિયાથી, હોત પરસ્પર મેલનસે રે;
વિયોગ થયો જખ દોહી નકામા, નિજ નિજ ભાવડો દોહી ભજરે. ૨૪
(આતમ) પુરૂષ શુદ્ધ સ્થિર અવિનાશી, પ્રકૃતિ મલિનહૈ ચલિત વિનાશી
માનું કંસે કોઈ કહેજો, ટાળી ટળેના પ્રકૃતિ જનથી. ૨૫

જખ જીવ ઉત્તર શ્રેણી ચડત હૈ, સઘ ઉત્તર વહી માલુમ હોતે,
પુરૂષ વશ હૈ પ્રકૃતિ જનથી, પ્રકૃતિ વશ કબી પુરૂષ નહિ હૈ. ૨૬
તમસ, રજસને સત્વ અનુકમે, એક એકસે શુદ્ધ પ્રકૃતિ હૈ;
તમસ રજસડો છોડ મહણ કર, સત્વ પ્રકૃતિ સખ મુનિજન કહેતો

શૃંગ-૨૭

તમસ તામસ કું, રજસ વિષય કું, સત્વ જ્ઞાન કું સઘ બઢાતે;
તેસેં શુદ્ધ આહાર-વિહાર કર્યે, જીવ-સાત્વિક નિશ્ચય હોતે. ૨૮

માદક દ્રવ્ય ઐર સ્ત્રીથી વાંચ્છા, મઘ માંસડો દૂર તજીદે;
તપ જપ ધ્યાનદિક કરી કાયા, શુદ્ધ કરીલે શુદ્ધ કરીલે— ૨૯

મલિન પ્રકૃતિ કે વશ કે લિયે જીવ-આતમ સ્વરૂપ નહી નજર પડે રે
સ્ફટિક નિર્મળ જખ હો પ્રકૃતિતમ, આત્માનંદકા ભાનુ ખીલેરે ૩૦
સત્વ-જુઠે ત્યમ, આતમ નિર્મળ, કર્મ વાદળ (પ્રકૃતિ) સખ દૂરખસેરે
કેવળ જ્યોતિ ઝળહળ પ્રગટે, રાજશશી અખ શાંત રહેરે. શૃંગ

વિનાના ૩૧

શા રાયચંદ કસળચંદ અમદાવાદ.

१५०

આભારો પૂરેશ.

~~~~~

चिंतामणि.

એક ચમત્કારી વાર્તા.

(પૂર્વ અંકના પૃષ્ઠ ૧૨૬ થી ચાલુ.)

ਅਕਾਲ ਕੁੰ.

“ पूर्वं पुण्य प्रभ्रावेन भवेज्जंतुर्महाव्रती ” ।

મુનિચંદ્રવિજયજી ઉર્ફે વૈભવવિજયજી.

પૂર્વના સંકેત : પ્રભાણેમુનિ ત્રિચાર વિન્ય વલ્લભિપુરથી વિહાર કરી ચિંતામણિને વર્ધ્ધમાનપુર (વઢવાણ)માં મદ્યા હતા. પોતાના ઉપકારી ગુરૂના દર્શન થતાં જ ચિંતામણિને અપાર આનંદ થયો હતો. સૌરાષ્ટ્ર દેશની સીમ ઉપર આવેલું વર્ધ્ધમાનપુર પ્રાચીનતાથી પ્રકાશિત છે. જૈનમુનિઓના ઉપાસક ગુર્જરપતિ સિદ્ધરાજે તે નગરને કીલ્લાવાલું કરેલું છે. પૂર્વે પરમ પવિત્ર અને ભવતારક ભગવાન શ્રી મહાવીરસ્વામીએ પોતાના વિમલવિહારથી એ નગરને પવિત્ર કરેલું હતું. જેનું પવિત્ર ચિન્હ રૂપ શૂલપાણિ યક્ષની પ્રતિમાથી અઘાપિ એ નગર અંકિત થયેલું છે. પૂર્વે અસ્થિઆમથી ઓલખાતા એ પ્રાચીન નગરનો ઇતિહાસ પવિત્ર કલ્પસૂત્રની સાથે અંધિત થયેલો છે.

આ નગરમાં મુનિ વિચારવિજયે ચિંતામણિને ભવતારિણી દીક્ષા આપી. વર્ધ્ધમાનપુરના નાના સંઘે તે પ્રસંગે યથાશક્તિ મહોત્સવ કર્યો હતો. મુનિ વિચારવિજયને શિષ્ય કરવાની તૃષ્ણા જે પૂર્વે હતી, તેવી અત્યારે ન હતી; તેથી ચિંતામણિની ઈચ્છાને અનુસરી મહા મુનિ વિમલવિજયના નામની તેને દીક્ષા આપી હતી.

ચિંતામણિ.

૧૫૧

~~~~~

વલ્લભિપુર છોડ્યા પછી મુનિ વિચારવિજય જ્યારે વર્દ્ધમાન-પુરમાં ચિંતામણિને મળ્યા, ત્યારથી મુનિ વિચારવિજયના પૂર્વ વિચારોમાં ઘણો ફેરફાર થઈ ગયો હતો. ચિંતામણિ જવા વૈભવ સંપન્ન વણિક પુત્રની વૈરાગ્ય ભાવના ઉપરથી મુનિ વિચાર વિજયે ઉત્તમ શિક્ષા મેળવી હતી તેઓએ વિચાર્યું કે, “આ ચિંતામણિ કે જનો વૈભવ વલ્લભિપુરમાં મેં પ્રત્યક્ષ જોયેલો છે, તે સર્વ વૈભવને તૃણવત્ છોડી આ મહા વ્રત લેવા તૈયાર થયેલ છે તે મહાવ્રતની કેવી શ્રેષ્ઠતા ? જને માટે મહાન્ ભૂપતિઓને મોટું માન છે, મહા પુરોષ જે સંપાદન કરવા મથન કરેછે અને જે આ ભવજનિત મહા પીડાનો ક્ષણવારમાં પ્રલય કરેછે, તેવું મહાવ્રત મને પુણ્યયોગે પ્રાપ્ત થયેલ છે. તેનો સદુપયોગ કરવો એ મારો પવિત્ર ધર્મ છે. ભવની ભયંકર પીડામાંથી મુક્ત થવાનો માર્ગ મેં સંપાદન કર્યો છે. હવે પાછો એ પીડા ભોગવવાનો અગ્નિકારી થાઉં, તો પછી આ મહા વ્રતને કલંક લાગે. એટલુંજ નહિ પણ જમનો હું શિષ્ય છું, એવા મારા પરમ ચારિત્રધારી વિમલવિજય જવા ગુરૂની પ્રતિષ્ઠાની હાનિ થાય.”

આવું વિચારી મુનિ વિચાર વિજયે પોતાની પ્રકૃતિના ધર્મને ફેરવી દીધો હતો. હવે તેઓ પરમ પવિત્ર મુનિ ધર્મથી અલંકૃત થયા હતા. ચિંતામણિને તેના મોહમાં મુઠ થયેલા અને વૃદ્ધવયે પુત્રના આલંબનની આશા રાખનારા માતૃપિતાથી અને પ્રતિવ્રત ધરનારી તેની શુદ્ધ શ્રાવિદ્યા વિમલા જેવી પત્નીથી વિખુટા પાડ્યો. તે માટે તેમને અતિ પશ્ચાતાપ થતો હતો. વળી પોતાની શિષ્ય કરવાની લાલસા જે પૂર્વે પ્રગલ્ભ હતી. તે તદ્દન વિલય થઈ ગઈ

૧૫૨

આત્માનંદ પ્રકાશ.

હતી. તેથીજ ચિંતામણિને તેઓએ મુનિરાજ શ્રી વિમલવિજયના નામની દીક્ષા આપી હતી.

ચિંતામણીનો દીક્ષા મહોત્સવ મોટા આડંબરથી વર્ધ્ધમાનપુરમાં કરવામાં આવ્યો ન હતો તથાપિ ત્યાંના શ્રદ્ધાલુ સંઘે દીક્ષાની પવિત્ર ક્રિયા વખતે સારો ઉત્સાહ દર્શાવ્યો હતો. ચતુર્વિધ સંઘની સમક્ષ દીક્ષિત થયેલા આ અભિનવ મુનિનું ચારિત્ર આરંભમાંથીજ ચલકાટ આપતું હતું તેની નિર્મળ દ્રષ્ટિમાંથી વૈરાગ્યના કિરણોજ નીકળતા હતા. જોકે યૌવનવય, સુંદરરૂપ અને પૂર્વ પુણ્યથી સંપાદિત વૈભવનું તેજ તેમની શારીરિક સંપત્તિમાં દેખાતા હતા, તથાપિ અત્યારે તે સાધુધર્મની શાંતતાની સાથે મિશ્ર થઈ ડોઢ અલૌકિક દિવ્યતાને દર્શાવતા હતા. તેઓ આજથીજ મુનિમંડલની પ્રૌઢ ઉન્નતસ્થિતિએ પોહ્યાંચ્યા હોય તેવા દેખાતા હતા. તેની મનોવૃત્તિમાં ઉત્તરોત્તર આત્મગુણની સમૃદ્ધિ સંપાદન કરવાની અભિલાષા થયા કરતી હતી. એ યુવાનમુનિ પરમાર્થનું મનન કરી આ-રૂઢ સંયમખલ પ્રાપ્ત કરી સંકલ્પથી પરોપકાર કરવાની ધાર્મિક ધારણા ધારણ કરતા હતા. તેમના દરેક સૂક્ષ્મ વિચારોમાં ચારિત્રના ઊત્તમ ગુણ રમી રહ્યા હતા. પ્રત્યેક વ્યક્તિ ઊપર સમાનતા રાખવાની ઊત્તમ પદ્ધતી તેઓએ જન્મથી સંપાદન કરી હોય તેમ સ્વાભાવિક પ્રકૃતિ સાથે તે યુક્ત થઈ જતા હતા હતા ક્ષણે ક્ષણે કરવાની ઊચિત ક્રિયાઓ આચરવામાં તેમની તત્પરતા સર્વદા જાગ્રત રહેતી હતી. ભવવાસનાના મલિન સંસ્કાર તેમણે મૂલમાંથીજ જન્મભૂલન કર્યા હતા.

આ નવદીક્ષિત મુનિ સર્વદા આત્મસ્વરૂપનું મનન કરતા

ચિંતામણિ.

૧૫૩

અને ક્ષણે ક્ષણે અનિત્ય ભાવના ભાવતા હતા. ડોઈવાર પોતાના આત્માને સંબોધી ને કહેતા કે, હે ચેતન, તેં અનેક ભવ-માં ભ્રમણ કર્યું છે. હવે વિશ્રાંતિ લેવા નિશ્ચય કર. તને જ્ઞાન, દર્શન અને ચારિત્રની ત્રિપુટીરૂપ શીતલ છાયાદાર કલ્પવૃક્ષ મળ્યું છે. તને આશ્રિત થઈ અનુપમ આનંદ પ્રાપ્ત કર. પરમાનંદ વિના બીજામાં સુખ માનીશ નહીં. મુનિજીવનને સ્પૃહા કરવા યોગ્ય બીજું કયું સુખ છે ? કયું આદરણીય છે ? સંસારનું સુખ એ સુખ નથી પણ ઝેરી ફલ છે, તે તું જાણે છે. તો તેમાં સુખની ઈચ્છા શા માટે કરવી જોઈએ ? સંસારની મલિન માયામાં મુગ્ધ થવું, એ તારા જેવા માર્ગાનુસારી આત્માને અનુચિત છે. સિદ્ધિનું સાધન સંપાદન કરવાનીજ તારી પવિત્ર દ્રવ્ય છે. આ વિશાલ વસુ-ધામાં તારો બીજો કોણ છે ? કે જેને માટે તું વ્યાકુળ થઈ રહે ? આ ચપલ સંસારમાં કોઈ કાંઈનું નથી. નેત્રના સંમીલન પછી કાંઈ રહેવાનું નથી; તો તું આટલો અધીરો કેમ બને છે ? આ-વા સુખ સાધવાના સમયમાં કોણે તારા મનમાં સંદેહ જિત્વ કર્યો છે ? ચેતન, હવે પાછેવળ. તને જિત્વિતનું શિખર મળ્યું છે. અવતરિના મહાપંકમાંથી તારો ઉદ્ધાર ગુરૂશ્રીએ કરેલો છે. વલ્લ-શિપુરના વમલમાંથી, ખંધુજનના દઢ પાશમાંથી અને કમલારૂપ કારાગૃહમાંથી તને મહાગુરૂએ બચાવ્યો છે. જે માર્ગ તને સંપાદન થયો છે, તે માર્ગે જ તું એક નિષ્ઠાથી ચાલીશ તો છેવટે મુક્તિ નગરની સાંનિધ્યમાં સુખે પેહોંચી શકીશ.

આ પ્રમાણે ભાવના ભાવતા એ તરુણમુનિ આત્મ સાધન કરતા હતા. વિનયમૂલ ધર્મને અવલંબી એ મુનિવર્ય પોતાના

૧૫૪

આત્માનંદ પ્રકાશ.

ઉપકારી મુનિરાજ વિચાર વિજયની આજ્ઞામાં રહેતા હતા. મુનિ વિચાર વિજયની પૂર્વની વૃત્તિ હવે બદલાઈ ગઈ છે એ આ નવીન મુનિના જાણવામાં આવી ગયું હતું. જ્ઞાનમય ચક્ષુથી અવગ્રહ કરતા એ મુનિ શુદ્ધ ભાવે શુરૂ ભક્તિ કરતા હતા. મુનિ વિચાર વિજય પણ એ અભિનવ અનગારની ઉપર અપાર પ્રિતી રાખતા હતા અને કષ્ટે કષ્ટે તેમની સર્વ જાતની સંભાલ લેતા હતા. ઘણીવાર આનંદના ઊભરાથી એ પવિત્ર મુનિનું નામ ચંદ્રવિજય છતાં મુનિ વૈશ્વવિજય એવું ઊપનામ આપી બોલાવતા હતા અને તે નામ સાર્થક છે એમ તેમની આગલ સિદ્ધ કરતા હતા.

અપૂર્ણ.

બ્રહ્મચર્ય પ્રભાવ.

નર્મદા સુંદરી.

(ગત અંકના પૃષ્ઠ ૧૩૩ થી ચાલુ.)

પ્રાણવલ્લભે, તમારા ઊદરમાં આવેલ આ પુત્રીરત્ન સતી ધર્મને ધારણ કરી શ્રાવક કુલની શોભા વધારશે. સતીઓએ ભારત વર્ષ ઉપર જે સત્કીર્તિ સંપાદન કરી છે, તે અઘાપિ આપણાં ધાર્મિક આચાર સાથે સંયુક્ત થઈ સ્તવનામાં ગવાય છે. સતીઓના પવિત્ર નામની માલા દરેક આર્હત પરમ ભક્તિથી જપે છે. સતીઓની શ્રેણીના ગીતની ગર્જનાના નાદથી ભારતની ભૂમિ સર્વદા ગાજે છે. એવી સતીઓની શ્રેણીમાં તમારી સુતાની ઊત્તમ રીતે ગણના થશે. એ વાત નીસંદેહ છે.

બ્રહ્મચર્ય પ્રભાવ.

૧૫૫

સહદેવના આવા વચન સાંભળી પ્રીતિદા પરમ આનંદ પામી. અને પોતાના જીદરમાં રહેલા સતી ગર્ભથી પોતાના આત્માને કૃતાર્થ માનવા લાગી. આનંદના આવેશમાં આવેલી બાલાએ સ્વામીને આલિંગન આપ્યું અને હર્ષ ભરેલા હૃદયથી પવિત્ર પ્રેમનો પ્રભાવ દર્શાવ્યો. તેણીએ જાણ્યું કે, પોતે અલ્પ સમયમાં એક મહા સતીની માતા થવાની છે. પોતાની શુદ્ધ શ્રાવિકા સતી પુત્રીના સચરિત્ર સાથે પોતાનું નામ સર્વદા ભારત વર્ષ ઉપર રહેવાનું છે. આથી તે મધુર હાસ્ય કરતી બોલી-પ્રાણેશ, આપના વચનામૃતથી મારા શ્રવણ ને પરમ સુખ મળ્યું છે. અને આ સુંદર સરિતાનું સ્નાન મને સુધાસ્નાન જેવું થયું છે. આટલું કહી તે લજ્જાના ભારથી દબાઈ ગઈ. તે પછી બંને દંપતી કંટલીએક વિવિધ જલ ક્રીડા કરી સ્વસ્થાન પ્રત્યે આહવા ગયા.

પ્રકરણ ૬ ઠું.

સતી જન્મ.

પ્રાતઃકાલનો મંદ મંદ શીતલ પવન વાય છે, અરૂણે પોતાની પ્રભાથી પૂર્વ દિશા રૂપ સ્મણીને કસુંબાની સાડી પેહેરાવી છે. પૂર્વ દિશા ગગન મણિને ઉત્સંગમાં બેસારવા ઉત્સુક થઈ પ્રકાશતી જાય છે. ધાર્મિક માનવ મંડલ જાગૃત થઈ ઉચ્ચ ભાવના ભાવે છે. સર્વ દિશાઓ પ્રસન્નતાથી પ્રકાશને વધારતી જાય છે. પ્રમાદ રહિત પક્ષિઓ પ્રભાતના મંગલ ગીત અવ્યક્ત અને મધુર શબ્દમાં ગાય છે. આવા શુભ સૂચક સમયે પ્રીતિદાએ એક પુત્રી રત્નને જન્મ આપ્યો. સહદેવ

१५३

આત્માનંદ પ્રકાશ.

ને વધામણી કહેવાને અનુચરો દોડા દોડ કરવા લાગ્યા. નગરના લોકો સહદેવના મંદિરમાં વધામણી કહેવા આવવા લાગ્યા. કારણકે સહદેવ આ પુત્રીનો જન્મ પુત્ર જન્મથી અધિક માની જન્મોત્સવ કરેછે, એમ તેમના જાણવામાં આવ્યું હતું. તેજ દિવસે જિન મંદિરમાં પૂજા આંગી વિગેરેથી મહોત્સવ કરવામાં આવ્યો હતો. અનેક નિદેશી વ્યાપારીઓ તરફથી આ પ્રસંગે ઉત્તમ ભેટ આપવા માં આવતી હતી. આતંદમાં મગ્ન થયેલો સહદેવ યાચકાને અગ- શિલદાન આપવા લાગ્યો. સૂતિકાચુહમાં રહેલી પ્રીતિદા જનન પીડા- ને ભુલી જઇ અતિ હર્ષ પામતી હતી તેની આસપાસ દાસીઓના વૃંદ સેવાને માટે તત્પર થઈ ઉભા હતા. શિશુ રૂપે આવેલી સતીના સ્વાભાવિક તેજથી સૂતિકાચુહ પ્રકશતું હોય તેમ દેખાતું હતું.

આ પ્રસંગે સર્વેના હૃદયમાં આનંદ પ્રવાહ ચાલી રહ્યો છે. હૃદયે હૃદય મેળવી અને કંઠે કંઠ મેળવી સહદેવતા દ્વારમાં આવી સર્વે આનંદમાં આંદોલન કરે છે. સહદેવ નિઃસીમ આનંદમાં મગ્ન થઈ વર્ધાપકાને અંતરથી આવકાર આપે છે. મંદગતિથી પવન ફીડા કરતો સરિતાના જલ ઉપર થઈ આવીને સહદેવતા શરીરને શીતલ કરે છે. નગરના સ્ત્રી પુરૂષો સતીના દર્શન કરવાને જિત્સુક બની સહદેવતા દ્વાર આગલ એકઠા થયા છે. અને ભવિષ્યના એ મહા સતીનું શુભ ચિંતન હૃદય પૂર્વક કરે છે. હટકાકબેક યાચકો સહદેવ પાસેથી વાંછિત દાન મેળવી એવી આશોષણ કરતા હતા કે, “ સતીનો જય થાઓ.”

અનુક્રમે શુભ દિવસે સહદેવે એ પ્રભાવિક પુત્રીનું નામ નર્મદા
સુંદરી એવું પાડ્યું. શુક્લ પક્ષની ચંદ્રિકાની જન્મ એ બાલસતી.

બ્રહ્મચર્ય પ્રભાવ.

૧૫૭

પ્રતિદિન વૃદ્ધિ પામવા લાગી. શિશુ વયમાંથીજ તેનામાં સતીના સર્વ ગુણો પ્રકાશતા હતા. મનુષ્ય જીવનની સ્વાભાવિક શોભા શિશુ અવસ્થામાં જણાય છે. તેમાં વળી આવી પ્રભાવિક પ્રતિમામાં તે જણાય તેમાં શું આશ્ચર્ય! એ બાલ સતીના મુખ ઉપર મૃદુ મૃદુ હાસ્ય સ્ફુરી રહેતું હતું. સરલતા, નિષ્કપટતા અને નિશ્ચિંતતા વિગેરે સ્વાભાવિક ગુણો તેના જીવનની ભાવી ઉન્નતિતું સ્મરણ કરાવતા હતા. તેનામાં જે ગાંભીર્ય અને સૌંદર્ય દેખાતા તે માનવ જીવનનું સૂક્ષ્મ અવલોકન કરાવતા હતા. આવા પ્રભાવિક ભવિ જીવોનું વર્તન પ્રથમથીજ દીવ્યતા દર્શાવી આપે છે. તેવા પુણ્યવંતને સંસારનો પ્રબલ ઝંઝાવાત સન્માર્ગથી કુમાર્ગે લઈ જઈ શકતો નથી. તેમાં સતીઓનું જીવન એક અલૌકિક છે. તેઓનામાં પાતિવ્રત્યનો પ્રેમ વિરાજમાન હોવાથી તે કદિ વ્યવહારિક પ્રવાહમાં રહેલ હોય તથાપિ તેઓને તે પ્રવાહ ગમે ત્યાં તાણી જવા શક્તિમાન થતો નથી. સાચુતા અને સચ્ચરિત્ર ડાઘને પણ મર્ત્યલોકમાં દેવતા સમાન કરતા હોય તે તે સતીઓનેજ કરે છે. સતી ધર્મની સાધક રમણીઓના હૃદયમાં મૃદુ મૃદુ ભાવે જે તેજ, જે દિવ્ય શક્તિ અને જે પ્રભાવ સંચિત થાય છે, તેજ કાલ ક્રમે જનસમૂહના અજ્ઞાન અંધકારને ભેદી ધાર્મિક ઉન્નતિનો વિજય ધ્વજ ગુગનમાં ચઢાવી શકશે.

જેમ જેમ નર્મદા સુંદરીનું વય વૃદ્ધિ પામવા લાગ્યું, તેમ તેમ તેનામાં વિદ્યા, કલા વિગેરેની વૃદ્ધિ થવા લાગી. એ બાલાએ અદ્ય સમયમાંજ સર્વ જાતની વિદ્યા કલા સંપાદન કરી લીધી. શિશુ વયના આરંભથીજ તેનામાં ધાર્મિક વૃત્તિ જાત હતી. પ્રાતઃકાલથી માંડીને સાયંકાલ સુધી શ્રાવિકાને કરવા યોગ્ય ક્રિયાઓ તે આચ-

૧૫૮

આત્માનંદ પ્રકાશ.

રતી હતી. જ્યારે તે કોઈપણ સગ્રાય ગાતી ત્યારે તેના સ્વર માધુર્યથી શ્રોતાઓ આકર્ષાતા હતા. તેના સ્પષ્ટ અને શુદ્ધ ઊચ્ચાર શ્રવણે દ્રિયને પરમ આનંદ આપતા હતા. જ્યારે તે જિન મંદિરમાં પૂજા કરતી વખતે પ્રભુના દિવ્ય સ્તવન ગાતી તે વખતે ચૈત્યનો મધ્ય મંડપ સ્વર માધુર્યના પ્રતિધ્વનિથી એવો ગર્જના કરતો કે જાણે બીજું દિવ્ય વાદ્ય આકાશ માર્ગે વાગતું હોય તેમ લાગતું હતું. ધણીવાર જ્યારે પોતાની સમાન વયની સખીઓ સાથે પ્રભુની આગલ નૃત્ય કરતી તે વખતે તેની ભક્તિની પ્રભા દ્રષ્ટાને અત્યંત અસર કરતી હતી. આ પ્રમાણે નર્મદા સુંદરી તે નર્મદાપુરીના લોકોને આનંદનું સ્થાન થઈ પડી હતી. સર્વ લોકો તેને જોઈ અત્યંત પ્રસન્ન થતા હતા. એ બાલસતીના પ્રભાવથી સહુદેવ અને પ્રીતિદાની ધર્મ કીર્તિ તે દેશમાં સર્વત્ર પ્રસાર થતી હતી.

પ્રકરણ ૭ મું.

સંસર્ગનો દોષ.

રૂદ્રદત્ત કપટી શ્રાવક બની ઋષિદત્તાને પરણ્યો હતો. તે પછી ઢેઠલાક દિવસ સુધી વર્ધ્યમાનનગરમાં રહી તેણે ધણી લક્ષ્મી ઉપાર્જન કરી. પૂર્વ પુણ્યના પ્રભાવથી તેના ઘરમાં સંપત્તિ નૃત્ય કરવા લાગી. તેના વૈભવની જાણતી જોઈ સરલ હૃદયની ઋષિદત્તા અંતરમાં આનંદ પામતી હતી.

એક વખતે રૂદ્રદત્તે ઋષિદત્તાને કહ્યું, પ્રિયા, હવે આપણે સ્વદેશ જઈએ. સંપત્તિનું સુખ સ્વદેશમાં રહી ભોગવીએ. ઋષિદત્તા બોલી-

અક્ષય્ય પ્રસાવ.

૧૫૯

પ્રાણેશ, જેવી ઈચ્છા પણ આ વાત મારા પિતાને જણાવજો. જો કે, તેથી મને મારા પિતૃ ગૃહનો વિયોગ થશે પણ કુલીન સ્ત્રીએ પતિની સહચારિણી થવું જોઈએ. જ્યાં પતિ હોય ત્યાં તેની છાયાની જન્મ અંગનાએ અનુસરવું જોઈએ. પતિના સુખે સુખી, અને પતિના દુઃખે દુઃખી રહેનારી વનિતા કુલ દીપિકા કહેવાય છે. પિતૃ ગૃહમાં વૈભવ વિલાસ હોય અને પતિગૃહમાં દારિદ્ર્ય હોય પણ કુલીન કાંતાએ દારિદ્ર્યનું સેવન કરવું એ તેનો પવિત્ર ધર્મ છે. પ્રાણેશ, જો તમારી ઈચ્છા સ્વદેશમાં જવાની હોય, તો આ તમારી ચરણ સેવિકા દાસી સાથે આવવા તૈયાર છે. ઋષિદત્તાના આવા વચન સાંભળી રૂદ્રદત્ત ખુશી થયો. અને સત્વર પોતાના સાસરા ઋષલસેનની આજ્ઞા લેવા આવ્યો.

રૂદ્રદત્ત ઋષલસેનની પાસે આવી વિનયથી બોલ્યો—શેઠજી, હવે મારી મનોવૃત્તિ સ્વદેશ તરફ જવા ઊત્સુક થઈ છે. માણસ ગમે ત્યાં જાય પણ છેવટે તેને જન્મ ભૂમિ આકર્ષે છે. ધર્મપિતા, મને આપની કૃપાથી વૈભવ પ્રાપ્ત થયો છે. તો હવે સંતોષ મानी મારી જન્મ ભૂમિમાં જવાની પૂર્ણ ઇચ્છા છે, તો આપ આજ્ઞા આપશો. રૂદ્રદત્તના આવા વચન સાંભળી ઋષલસેને કંઈ, શ્રાવક રત્ન, યથા સુખ જોઈ તમારી ઇચ્છા. જો કે તમારા જવાથી મારા મનને આનંદ આવશે નહીં પણ નિરૂપાય. પછી રૂદ્રદત્ત આજ્ઞા લઈ ઘેર ગયો અને ઋષલસેન શેઠે ઘરમાં આવી એ વાત પોતાની પત્ની વીરમતીને જણાવી. એ વાર્તા સાંભલતાંજ વીરમતી પુત્રીના વિયોગથી લયલીત થઈ ગઈ.

રૂદ્રદત્ત તૈયાર થઈ રૂષિદત્તાને સાથે લઈ પોતાના પૂજ્ય સાસુ

૧૬૦

આત્માનાં પ્રકાશ.

સસરાના મંદિર આગલ આળ્યો. વીરમતી પૂર્ણ પ્રેમથી પ્રિય પુત્રીને પ્રયાણની ભેટ આપવા આવી. રૂષિદત્તાની સખીઓ આવી તેની આસપાસ વીંટાઈ વળી. વીરમતીએ વાતસહ્યથી નેત્રમાં અશ્રુ લાવી ગદ્ગદસ્વરે કહ્યું, વત્સે, તારો વિયોગ અમને દુઃખદાયક થઈ પડશે પણ બીજો શો ઉપાય ? પતિની આજ્ઞામાં રહેવું, એ રમણીનો સ્વધર્મ છે. પુત્રી, તું સર્વગુણ સંપન્ન છે, તથાપિ માતૃ ધર્મ સાચવવા ખાતર હું તને કેટલોક ઉપયોગી ઉપદેશ આપું છું, તે ધ્યાનમાં લેજ. “પ્રથમતો અમને એજ મોટો સંતોષ છે કે, એક પરમ જૈન શ્રાવક રત્નને તેં તારો હાથ આપ્યો છે. એ સત્પાત્રના પ્રભાવથી તારી આલોક અને પરલોકની ઉન્નતિ સિદ્ધ થઈ ચુકી છે. ભદ્રે, હવે તારા પતિગૃહની તું રાણી થઈ છું. પિતૃગૃહ કરતાં પતિગૃહમાં વિશેષ સંતોષ માનજે. તારા પતિની ત્રિકરણ શુદ્ધ ભક્તિ કરજે. સ્વામિ-ગૃહમાં જે ગુરૂજન (વડિલ) હોય તેમની આજ્ઞામાં રહી સેવા ઉઠાવજે. સત્પત્નીઓની સાથે વ્યવહાર કરજે. સૌભાગ્યના ગર્વથી અભિમાની થઈશ નહીં, કદિ સ્વામિ કષાયવશ થઈ કઠોરતા પ્રદર્શિત કરેતો પણ રોષવશા અને પ્રતિકૂલચારિણી થઈશમાં. દીનવર્ગ ઉપર સંપૂર્ણ દયા દાક્ષિણ્ય દેખાડજે. પ્રત્યેક ક્ષણે ક્ષણે નિચારજે કે, હું કોણ છું, મારું કુલ કેવું છે ? અને મારો ધર્મ કયો છે? અહંતની પ્રતિમાની પૂજા કરજે. શ્રાવકની આવશ્યક ક્રિયા કદિપણ ચુકીશમાં. સાધર્મીને સહાય આપજે. પરધર્મીની નિંદા કરીશ નહીં. સવને આત્મયુદ્ધિથી અવલોકજે. કઠોર વચનથી કોઈનું અપમાન કરીશ નહીં. સ્ત્રીઓ આવા વર્તનથી ગૃહિણીપદમાં પ્રતિષ્ઠિતા થાય છે. એથી વિપરીત કરનારી કુનારીઓ કુલને કંટકરૂપ છે. એટલુંજ

વિમલચંદ્રસૂરિ અને પ્રશ્નોત્તર રત્નમાલા.

૧૬૧

~~~~~  
 નહીં પણ તેઓ આત્માના અધઃપાતનું કારણરૂપ થાય છે. ”

આ પ્રમાણે માતાનો ઉપદેશ હૃદયમાં સ્થાપિત કરી રૂપિદત્તા ગદ્ગદ્ સ્વરે યોલી-ઉપકારી માતા, તમારા ઉપદેશે મારા હૃદયમાં સ્થાન કર્યું છે. તમારા જેવી પુત્રી વત્સલ માતાઓ જગતમાં થોડી હશે. જે માતાઓ “ સ્વસુતાનો ઉદય અને સ્ત્રીધર્મ કેતીરીને પ્રદા-શિત રહેશે ” એવી પવિત્ર ભાવના હૃદયમાં રાખી આવો મિષ્ટ ભિષ-દેશ કરે છે, તેજ ખરેખરી માનનીય માતાઓ છે.

(અપૂર્ણ.)

## શ્રી વિમલચંદ્રસૂરિ અને પ્રશ્નોત્તર રત્નમાલા.

( અનુસંધાન ગત અંકના પૃષ્ઠ ૧૩૮ થી. )

સૂરિશ્રી નિત્યના નિયમ પ્રમાણે પ્રાતઃકાલની આવશ્યક ક્રીયા કરી પોતાના વિદ્વાન્ શિષ્યોના ઉપદેશક પ્રશ્નની રાહજોઈ બેઠા હતા. સર્વ શિષ્ય સમુદાયે એકત્ર થઈ વિચાર કર્યો કે, આજે કયા કયા પ્રશ્નો પુછવા ? છેવટે નિશ્ચય કર્યો કે, જમના મનમાં કાંઈપણ વિષય રુઝ્યો હોય, તેમણે સર્વની સમક્ષ કહેવું. તેવામાં એક વિદ્વાન્ અને વૈરાગ્યથી રંગીત એવા મુનિએ વિનયથી આ પ્રમાણે કહ્યું, ભદ્ર, આપણે જાણીએ છીએ કે, આ જગતમાં સર્વ વસ્તુ ચપલ છે. અને તે વિષે કમલના દલ ઊપર રહેલા જલખિંદુની ઉપમા આપણને ઊપસ્થિત છે. તો આપણે તે વિષે ગુરૂ મુખથી જાણીએ તો આપણને અલભ્ય લાભ થશે. તે સાંભળી સર્વ સમાજ હર્ષ પામ્યો અને તે મુનિને એકી અવાજે અભિનંદન આપ્યું.

१५२

આત્માનાં ૬ પ્રકારી.

~~~~~

જાણવારે બીજા મુનિ પ્રણયથી બોલ્યા—ધર્મમિત્રો, સાહિત્ય શાસ્ત્રમાં ચંદ્રના કીરણોને અમૃતમય કહેલા છે અને તે ખરેખરા તેવાજ આલ્હાદક છે. ચંદ્રના અમૃતમય કીરણોના જેવો આલ્હાદ આપણને માનવજીવનમાં કેનાથી મલે ? અને તેવો ઘાઘ માનવ-લક્ષ્ય પદાર્થ છે કે, નહીં ? તે આપણે જાણવું જોઈએ. વિદ્વત્તાલરેલો આ પ્રશ્ન સાંભલી સર્વે આનંદ પામ્યા અને તે મુનિની કુશાગ્ર બુદ્ધિની પ્રશંસા કરવા લાગ્યા.

પછી સર્વે મલી શાંત અને ગંભીર મુદ્રાધરી બેઠેલા પોતાના ગુરુવર્યની પાસે આવ્યા. સર્વેએ અંજલિ બેઠી આ પ્રમાણે પ્રથમ પ્રશ્ન કર્યો—“ નલિની દલગતજલ લવતરલં કિં ” “ કમલના પુષ્પના દલ ઉપર રહેલા જલબિંદુના જેવું ચપલ શું છે? ” મંદમંદ હાસ્ય કરતાં ગુરુ બોલ્યા—“ યૌવનં ધનમથાયુઃ ” “ યૌવનવય, ધન અને આયુષ્ય ” તે સાંભળી પરમાનંદને પ્રાપ્ત થયેલા શિષ્યોએ તરત બીજે પ્રશ્ન કર્યો—“ કે શશધરકર નિકરાનુકારિણઃ ” “ ચંદ્રના ધીરણાના સમૂહને અનુસરનારા ડોણ છે ” ? શિષ્યોની પ્રશ્ન આતુરીથી પ્રસન્ન થયેલા સૂરિશ્રીએ કહ્યું—“ સજ્જના એવ ” તેવાં તો સન્ન્યત્ન પુરૂષોજ છે ” આ સદ્બોધક ઉત્તર સાંભળી સર્વ સાધુ સમાજ અત્યંત આનંદ પામ્યો. ઉપરના બે પ્રશ્ન ઉપર વિવેચન કરતાં સૂરિશ્રી બોલ્યા કે, શિષ્યો તમેએ પુછેલા પ્રથમ પ્રશ્નના ઉત્તરમાં કહેવામાં આવ્યું કે, “ યૌવનવય, ધન અને આયુષ્ય કમલના દલ ઉપર રહેલા જલબિંદુની જેમ ચપલ છે. ” આ વિષે તમે તમારા વૈરાગ્ય બલથી સૂક્ષ્મ રીતે જોશો તો તમને માલમ થશે કે, અક્ષરશઃ સત્ય છે જોકે જગતના પુદ્ગલક પદાર્થો બધાએ

વિમલચંદ્રસૂરિ અને પ્રશ્નોત્તર રત્નમાલા.

૧૬૩

યપલ છે પણ ખાસ આ ત્રણ પદાર્થ વિષે કહ્યું તે હેતુ પૂર્વક છે. યૌવનવય કે જેના મદથી મત્ત થયેલા પ્રાણી પોતાની ધાર્મિક અને વ્યવહારિક સ્થિતિ ભુલી જાય છે અને તે વય શાશ્વત રહેવાનું છે એમ માની બેસે છે. વલી તે વયમાં ઈંદ્રિયોના વિષય પ્રબલ થવાથી તાદ્દેશમાં તરી રહેલા તદ્દેશો કુમાર્ગે દોરાઈ અનેક અનુચિત કર્મ કરે છે. જેથી એવય જગતમાં “ ગદ્ધાપચ્છીશી” એ નામથી ઓલખાય છે. યૌવનના અપ્રતિહાર્ય મદમાં અંધ થયેલા પ્રાણી કંઈ પણ દેખતા નથી. અકાર્યના પ્રબલ પ્રવાહમાં તેઓ તણાઈ જાય છે. અને તે વયને સ્થિર માનવાની અજ્ઞાનતામાં ઢંકાઈ રહે છે. તે માટેજ અહિં કહેવામાં આવ્યું છે કે, યૌવનવય કમલપત્રના જલખિંદુની જેમ ચપલ છે.

બીજા ધન પદાર્થને ચપલ કહેવાનું કારણ પણ તેવુંજ વિચાર્ણીય છે. ધન—વૈભવ કે જેની મદોન્મત્તતા શાસ્ત્રકારોએ ઘણું સ્થાને બર્ણવી છે અને તેના પૂર્ણ દૃષ્ટાંતો આર્હતપ્રાણીમાં પદે પદે આવે છે. તે ધન—વૈભવના મદથી માનવ અનેક અકાર્ય શ્રેણી આચરવા ઉતરી પડે છે. ધન લોભરૂપ મહા સક્ષસની સેવાથી પ્રાણીઓ ક્ષણવારમાં પ્રાણતિપાત જેવા ઘોરકાર્ય કરે છે. એવા અનર્થકારી અર્થના પરિગ્રહ માટે શાસ્ત્રકારોએ અનેક નિયમથી શિક્ષા આપી છે. ધન એ નારકીની નગરીનું મુખ્યદ્વાર છે, વ્રત ભંગનો અવાર્ય ઉપાય છે, સાધુતાને છેદનાર છે, દુર્જન્યવિદ્યાનો શિક્ષક છે, ભ્રષ્ટતાનો સહાયક છે અને પ્રમાણિકતાનો પ્રત્યક્ષ કાલ છે. આવા અનર્થ હેતુ ધનથી મત્ત થયેલા મનુષ્યો લક્ષ્મીમદમાં મગ્ન થઈ તે ધનને સર્વકાલ સ્થાયી માને છે. અને તેવી યુદ્ધિએ તેની ઇષ્ટવત્ ઉપાસના કરે છે પણ

૧૬૪

આત્માનંદ પ્રકાશ.

તે ધન—વૈભવપણુ ચપલ છે. ધણું ધનવત ક્ષણમાં નિર્ધન થયેલા જોવામાં આવેછે. માટે તેને પણ ચપલ કહેલ છે.

ત્રીજા આયુષ્ય ને ચપલ કહેવાનો હેતુતો સ્પષ્ટજ છે. તે વિષે જટલું વિવેચન કરીએ તેટલું થઈ શકે તેમ છે. આયુષ્યને સ્થિર માની આત્મ કર્તવ્યથી વિમુખ થનારા મનુષ્યે આખર પશ્ચાતાપમાં પડે છે. ક્ષણવાર પેહેલા જને આપણે સ્વતંત્ર રીતે વિલાસ કરતો જોયો હોય તેને ક્ષણવાર પછી જગતમાં જાણે હોતોજ નહીં તેવો જોઈએ છીએ. મોટા ચક્રવર્તીઓ, મહાત્માઓ, કેવલજ્ઞાનીઓ અને તપસ્વીઓ પણ કાલધર્મને આધીન થયેલા છે. આ જગતસમુદ્રમાં અનેક પ્રાણીરૂપ મત્સ્ય આયુષ્યની ચપલતાના ભોગ્ય થઈ પડ્યા છે. તેવા ચપલ આયુષ્યને સ્થિર માનનારા પ્રાણીઓ ખરેખરા મૂઠ છે. તેથીજ યૌવન, ધન અને આયુષ્ય—એ ત્રણને મુખ્યત્વે કરીને ચપલ કહેલા છે. તમે પણ એ ચપલતા જાણી આત્મ સાધનમાં પ્રમાદ કરશો નહીં.

પ્રિય શિષ્યો, બીજા શ્રુતેક્ષ્તમાં કહ્યું કે, “ચંદ્રના કિરણોના સમૂહને અનુસરનારા સજ્જન પુરૂષો છે” એ ખરેખર છે, ચંદ્રના કિરણો જમ શીતલતાને લીધે આદહાદક છે, તેમ સજ્જનો પોતાના શાંત ગુણની શીતલતાથી આદહાદક પામીએ. ચંદ્રના કિરણોમાં જમ દિવ્ય અમૃતના ગુણ દેખાય છે તેમ સત્પુરૂષોની વાણીમાં દિવ્ય અમૃતના ગુણ રહેલા છે. આ જગતમાં સજ્જન પુરૂષોથીજ દુઃખી દીનજનને પરમ શાંતિ મળે છે. સંસારના મહાતાપથી પરિતપ્ત થયેલા મનુષ્યોને સજ્જન પુરૂષોની વાણીરૂપ સુધાનું સિંચન સર્વોત્તમ શાંતિ આપે છે. સજ્જન પુરૂષોથીજ આ વિશ્વની મર્યાદા

વિમલચંદ્રસૂરિ અને પ્રશ્નોત્તર રત્નમાલા.

૬૬૫

ટકી રહેલી છે. ધર્મરૂપ મહા પ્રાસાદના સજ્જન રૂપી દ્રઢ સ્તંભો છે. એ સ્તંભના અવલંબનથીજ ધર્મ ટકી રહેલો છે. સજ્જનો નીતિરૂપ કલ્પલતાના આશ્રય વૃક્ષ છે, પ્રમાણિકતાના પોષક છે, દુર્જનતાના નિવારક છે, ધાર્મિકતાના ધારક છે, અને દાક્ષિણ્યતાના સાગર છે. સજ્જનોની અમૃતમય દ્રષ્ટિથી સિંચિત થયેલું માનવ જીવન સંપૂર્ણ ફલપ્રદ થાય છે. સજ્જનના જીવનનો ઉદ્દેશ ષરેપકાર અને આત્મ સાધનનો હોય છે. સજ્જનની દિગંતવ્યાપી, સ્મૃતિમયી શ્રીર્તિરૂપ નિર્મલ ગંગા તેના જીવનના જ્યેષ્ઠનિધી ગાજતી ગાજતી અનંત સાગરમાં મળે છે. સજ્જનોનું ચારિત્ર માનવ જીવનનું સર્વોત્કૃષ્ટ શિક્ષકરૂપ થાય છે. સજ્જનોનો સમાગમ ભવજલમાંથી ઉદ્ધાર કરનાર છે સત્સમાગમનો પ્રભાવ અલૌકિક છે, ધાર્મિક અને સાંસારિક ઉન્નતિના બંને માર્ગે સત્સમાગમથી પ્રકાશિત થાય છે. એવા સજ્જન પુરૂષો ખરેખરા ચંદ્રના કિરણના સમૂહને અનુસરનારા છે, તેવાજ આલ્હાદક છે, શિષ્યો, તેવા સજ્જનોના ઉત્તમ ગુણ સંપાદન કરવા તમારે સતત પ્રયત્ન કરવો.

આ પ્રમાણે બંને પ્રશ્ન ઉપર વિવેચન થયા પછી અંતરમાં આનંદ પામેલા સર્વ શિષ્યો પરસ્પર સસ્મિતવદને એવા લાગ્યા અને પોતાના ઉપકારી ગુરૂના ચરણ કમલમાં વારંવાર ભાવપૂર્વક વંદના કરવા લાગ્યા. પછી તે પ્રશ્નોત્તરની સદાયોદ્ધક ગાથાને કંઠસ્થ કરી.

નલિની દલગતજલતરલં કિં યૌવનં ધનમથાયુઃ ।

કે શશધરકરનિકરાનુકારિણઃ સજ્જના એવ ॥ ૧૨ ॥

આત્માનંદ પ્રકાશ.

~~~~~

શિષ્ય—કમલના દલ ઉપર રહેલા જલખિંડુના જેવું ચપલ શું છે ?

ગુરુ—યૌવનવય, ધન અને આયુષ્ય.

शिष्य—यंद्रता किरणोना समूहने अनुसरे तेवा डाण ह

गुरु—सज्जन पुरुषो.

အမှတ်

મિછામિ દુક્કડની વિવક્ષા..

લીં મુનિ રત્નવિજય.

આપણા ધર્મેમાં અનાદિકાલથી સઘલા શ્રાવકો પરસ્પર મિ—
છામિ દુક્કડં એ પવિત્ર પાઠ પુનઃપુન સુસ્પષ્ટોચ્ચારણ પૂર્વક બોલી
ને દ્વેષ ભાવને ક્ષય કરેછે. અનાદિકાલથી કેટલાક પ્રાણીઓતો લોક
સંજ્ઞા અને આધ સંજ્ઞા વડે શુક પાઠવત નિરૂપયોગપણે બોલી
પોતાને કૃતકૃત્ય થયો માનેછે. પણ તત્વજ્ઞાનીઓ આ વાતને બિન
ક્રીમતની ગણેછે. ત્યારે ત્રિવેદી જીવોને એ મહાવાક્યનું અભિલાષ્યાર્થ
જાણવા જરૂરછે. “ દુક્કડં મિછામ” એટલે દુષ્કૃત વ્યર્થ થાય. દુષ્કૃત
એટલે માહું કરેલું કૃત્ય. માનસિક વાચિક કાયિક. એ ત્રણે પ્રકારનું
પાપ વસ્તુગતે તપાસવાથી એમ સમજવું કે, કુશાચ ડાલ કે સોઈ
એઓની અણી (અગ્રભાગ) ઉપર રહે એટલું પણ દ્વેષ બીલકુલ
યોગ્ય નથી. તો મેરૂને તોળીશકે, આકાશને ઊલ્લંઘન કરી શકે, અને
સમુદ્રને શોષણ કરી શકે, એવું ગંજનવર વૈરને રાખનાર કયો પુરૂષ
નિર્ભય થયોછે.? કાંઈ નહિ. ત્યારે આવા ભયંકર પાપને તત્કાળ ક્ષય

મિષ્ટામિ દુષ્કંડની વિવક્ષા.

૧૬૭

કરવું એજ સર્વે આગમોનું મુદ્રા લેખ વાક્ય છે. આટલું નિશ્ચય કરનાર વાચકે ખાતરીથી મિષ્ટામિ દુષ્કંડના ભેદ પ્રકાર સમજવા. તે આ પ્રમાણે પ્રથમ નારદી જીવોના (૧૪) તિર્યંચ પ્રાણીઓના (૪૮) માનવજાતિનાં (૩૦૩) દેવયોનિનાં (૧૬૮) કુલ (૫૬૩) પ્રકાર આ સકર્મક જીવોનાં જુદા જુદા કર્મ જનિત ભેદ જણાવવા. તે સધલાને અભિહયા, વત્તીયા, લેસિયા, સંધાર્થયા, સંધટિયા, પરિયાવધ્યા, કિલામિયા, ઉદવિયા, ઠાણા, ઊઠાણા, સંકામિયા, જીવિયાઓ, વવરોવિયા. આ (૧૦) થી (૫૬૩૦) તે રાગદ્વેષવડે દ્વિ ગુણ કરવા (૧૧૨૬૦) તેને મન વચન કાયા ત્રિગુણ કરવા (૩૩-૭૮૦) તેને કરવું કરાવવું અનુમોદવું, એથી ત્રિગુણા, (૧૦૧૩૪૦) તેને ભૂત ભવિષ્ય વર્તમાન કાલ ત્રિકથી ત્રિગુણા (૩૦૪૦૨૦) તેને અરિહંત ત્રિક આચાર્ય કેવલી ગુરૂ આત્મા એ છ સાક્ષીવડે છગુણા કરતાં (૧૮૨૪૧૨૦) મિષ્ટામિદુષ્કંડ થાય આગુણે વિશુદ્ધિ ઉપયોગવડે ક્રિયા કરવામાં આવે તોજ ફલ રૂપ ગણાય છે શિવાય (નૃપવિષ્ણુ) રાજાની વેઠ જેમ કુંભારના મિષ્ટામિદુષ્કંડ જેમ વ્યર્થ કાચ કલેશ વૃદ્ધિ કરી આજ્ઞા વિરાધક ભાવને જન્મઆપનાર બને છે. “અમિ-એને અમાવીએ એ જિન સાસન રીત તો” એવું વિનયવિજયજી મહારાજ બોલે છે. તે પ્રમાણે કરનાર તત્ત્વ જાણી શકે છે. પણ કેવલ કલ સંચાઓ ચડાવેલા ફેનોઆફ જેમ જીવતા ફેનોઆફ ધબ્બ બોલી ઉઠનાર જૈનીયો માફીનો દાવો કરનાર હોઈ શકે નહિ. અહો સારા શ્રાવકો નવકારના ગણનાર થઈ આ મહા ભયંકર વ્યાધિને ક્ષયનાર પરમૌષધી રૂપ મિષ્ટામિદુષ્કંડ નુયથાવિધિ પાન કરી (કરી) પરહેજ પાલવા અખરદાર અને તત્પર થાઓ. જથી, આ

૧૬૮

આત્માનંદ પ્રકાશ.

~~~~~
 ભવમાર્થી સર્વસ્વ કૃત કૃત્ય થઈ પરમ પદ પ્રાપ્તિ પામે. અને અનેક જીવોનાં ઊદ્ધાર કરનાર તરીકે સ્મરણ કરવા લાયક થાઓ. એજ.

મિચ્છામિદુકડનાં સંબંધમાં આરીકીથી તપાસતાં એમતો સામીતી મળે છે, કે પ્રાચે પ્રકૃતિનાં ક્ષય ઉપસમપણાની હાજરીથી એ ક્રીયા કાર્યકળ મહાત્મા પુરૂષ કરતો હશે; પોતાને પવિત્ર થવા માટે ગલથુથી જેમ પુનઃ પુનઃ પ્રઘોષ થયા કરે છે પણ મહા પ્રભુએ એ સંબંધમાં વિશેષ કહ્યું છે. કેવલ વાચિક ક્રિયા યોગ્ય ગણાય નહિ અંતઃકરણ, અધ્યવસાય, પરિણામ, ભાવના, લેસ્યા, યોગ, ઉપયોગ, હેતુ, ઉદ્દેશ, સ્વરૂપ, જ્ઞાન, દર્શન, આરિત્ર, ચરણ, કરણાદિ ઉત્તમ ગુણોની હાજરી હોવી જોઈએ ત્યારેજ મિચ્છામિદુકડ સાર્થક અને સિવાય અંધપરંપરા અજપ્રવાહ ગતાનુ ગતિકો લોકો એવા દાખલા યોગ્ય કરેલું સઘળું વ્યર્થજ માફી માગ્યા પછી તરતજ મનમાં કડો કૂદા-કૂદ કરવા મચી પડે વૃત્તિ વિક્ષેપ પામે. કદપનાઓ જાત થાય હું તુંમાં અભિસરણ (કરવું) થાય. લાગણીઓ તાજ થાય. મનતંગ થાય. વાસના વિસ્ફુરણ થાય, હૃદય ધમાધમ કરે, યોગ ચપલ થાય, પૂર્વ પશ્ચાત્તનાં સંયોગો યાદ આવે, ભૂતભાવિનો ભાન થાય, વહાલા વેરીની સંજ્ઞા બંધાય, નિજપરની હદ ગણાય વિગેરે જે રૂપાંતર થાય તો, ચોક્કસ કબૂલ કરવું કે માફી માંગીજ નથી. અગર પાપ ત્યજ્યુંજ નથી. તેમ સંસારનાં સંયોગો ત્યજજ નથી. કેમકે સૂર્ય પ્રકાશ પછી તમઃ હોયજ નહી. માફીનાં બદલે બીજુંજ બોલાયું લીલમમણિના બદલે લીલાલા પકડયા. તેમ માફી બદલે કાફીનો કેફ ચડી જાય. સંયોગ માત્રનો પરિત્યાગ કરી જૈન મુનિ થઈ શકાય છે. એ પરમાત્માની આજ્ઞા ધ્યાનમાં રાખવી જોઈએ.